

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1440/05
27.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић, Војимира Цвијовића и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и мал. ВВ, од којих мал. тужиоца ВВ заступа законски заступник мајка тужиља АА, а ове пуномоћник ГГ, адвокат, против тужених ДД и "ЂЂ", које заступа пуномоћник ЕЕ адвокат, ради дуга, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж. број 194/05 од 17.02.2005. године, у седници одржаној 27.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж. број 194/05 од 17.02.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Краљеву П. број 672/97 од 15.12.2003. године, исправљене решењем истог суда под истим бројем од 5.01.2005. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца и тужени су обавезани да им солидарно исплате 8.550 ЕУРА са припадајућом домицилном каматом у динарској противвредности почев од 1.01.2002. године па до исплате и домицилну камату на износ од 17.100 ДМ почев од 15.06.1993. до 31.12.2001. године, све у динарској противвредности на дан исплате. Ставом другим изреке тужбени захтев за вишак потраживања преко досуђеног а за износ од 4.400 ЕУРА са припадајућом домицилном каматом обрачунатом на овај износ почев од 15.06.1993. године па до исплате, одбијен је као неоснован. Последњим ставом тужени су обавезани да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплате 56.300,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Краљеву Гж. број 194/05 од 17.02.2005. године, жалба тужених је одбијена и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде на коју овај суд пази по службеној дужности, а ни повреде поступка на коју се указује у ревизији, јер побијана пресуда садржи разлоге о свим одлучним чињеницама који су сагласни утврђеном чињеничном стању и изведеним доказима.

У поступку пред првостепеним судом утврђено је да је првотужена отворила "ЖЖ" са подељеном одговорношћу, а оснивач предузећа била је првотужена и њен отац ЗЗ. Из овог предузећа тужена ДД је иступила __. године, а предузеће се у складу са тада важећим Законом о предузећима организовало као друштво са ограниченом одговорношћу, а упис промене извршен је по основу решења Трговинског суда од __. године са уписом ЗЗ као власника предузећа. По отварању "ЖЖ" са туженом ДД радио је сада пок. ИИ, правни претходник тужилаца тако што је тужена уложила свој објекат, "ЖЖ", а правни претходник тужилаца је улагао новац за куповину ____ на илегалном тржишту и водио сав посао. О међусобним правима и обавезама, није сачињен писмени уговор, али је усменим споразумом предвиђено да добит од оваког начина пословања деле. У току трајања овако успостављеног уговорног односа странака, тужена ДД је ради обављања ове делатности, а и ради задовољења личних потреба, позајмљивала одређене своте новца од правног претходника тужилаца и то у страниој валути, да би 11.01.1994. године, о томе сачинили и признаницу на износ од 39.500 ДМ. Како је тужена вратила 22.400,00 динара, по утврђењу првостепеног суда остала је у обавези да правном претходнику тужилаца врати још 17.100 ДМ или 8.550 ЕУРА. Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су побијаном пресудом усвојили тужбени захтев тужилаца као у изреци првостепене пресуде, дајући за такву одлуку разлоге које прихвата и овај суд.

Обавеза чије се извршење тражи постављеним тужбеним захтевом има свој основ у уговору о зајму, сачињеном у облику признанице, коју је као зајмопримац потписала тужена ДД, тадашњи власник "ЖЖ", чијим печатом је признаница и оверена. Како узети зајам није враћен у целости у смислу члана 562. ЗОО, то је основан захтев зајмодавца односно његових правних следбеника за исплату преосталог дела, како је побијаном пресудом и одлучено. Новац је позајмљен и искоришћен за потребе предузећа чији је оснивач

позивањем пресудом и одлуком. Понај је позивљен и искоришћен за потребе предузета који је оснива и тужена ДД, из које чињенице произилази и солидарна одговорност тужених за извршење тако настале обавезе.

Из ових разлога, супротно наводима ревизије нема основа за примену члана 104. ст. 2. ЗОО, јер извршење обавезе има свој основ у уговору о зајму, а не у уговору о продаји нафтних деривата који су набављани илегалним путем, такође за потребе овде тужених. Указујући на ништавост оваквог уговора, позивајући се на несавесност уговорних страна, тужени се не могу ослободити обавезе која је настала из другог правног посла, закљученог у складу са законом.

На основу члана 393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

дц